

ДА НЕ БЪДЕМ СЛЕПИ

Всичко това ни дава възможност да направим някои практически изводи относно нашия духовен живот, за да бъде той съзидателен и плодотворен. Най-напред ние трябва да виждаме нещата такива, каквито са, т. е. да не бъдем слепи, да не живеем и действаме сякаш, без да имаме предвид това, което става в света. Ние сме длъжни да знаем, че съществува явлението апостасия(1), че в света има много такива, които се наричат християни, но се отличават твърде много едни от други. Те често враждуват помежду си и – нещо

невъзможно – всички са „прави“ и вървят по „правия път“. От историята знаем колко извращения, погрешни възгледи и неправилни действия са се наслагвали към християнството. Много православни са просто напълно земни и не мислят за висотата на своята вяра. Те се отнасят към нея като нещо разбиращо се от само себе си и разсъждават приблизително така: „Всичко, установено от нашата религия, се осъществява автоматично. Все някъде има свещеник, – ако не в нашия град или село, то в съседните. Той извършва Тайнствата. Просто отиваме при него и получаваме каквото ни е нужно. После се връщаме в къщи, – и всичко е наред, нашите религиозни потребности са удовлетворени.“

Когато четем за живота на християните в миналото, виждаме, че това не се е считало за достатъчно дори от най-обикновените вярващи. Те винаги са правили нещо свръх „автоматичното“ ниво. Ставали много рано сутрин. Във всяко село имало ежедневно богослужение. В 4 – 5 часа сутринта започвали „часовете“; хората ходели в храма всяка сутрин и вечер. В житията на много от светиите с какво чувство са слушали те в детството си звъна на църковните камбани. Ако детето проявявало особена ревност по Бога, то ставало първо сутрин и събуждало родителите си, за да отидат на служба. Ако бащата не можел да отиде, понеже бил зает с работа на полето, детето будело майката и с нея отивало в храма. Понякога отивало само. Тогава цялата атмосфера била пропита от църковност, а нашата сега е определено светска. По света има много малко места, където се извършва ежедневното богослужение.

На фона на всичко това се сблъскваме с огромен по важност феномен – светското отношение към живота и на тези, които са вътре в Църквата. Ние трябва реалистично да гледаме на този феномен и да го виждаме такъв, какъвто е – това е апостасия, израждане, зло, демонска активност и секуларизация(2) в небивал мащаб. Всичко това е антидуховно, антиправославно. Всичко това влече надолу и по този път никой не може да достигне спасение.

И така, оценявайки трезво състоянието на нещата, ние сме длъжни правилно да водим необходимата война със злото, като правилно избираме бойното поле. Всеки трябва да се научи как и къде да води военните действия. Това е много важно, защото е лесно още в началото да изберем погрешен път, след като случайно сме прочели книга, в която се говори за духовния живот, за исихазма и др. под.

Автор : иеромонах Серафим Роуз

Откъс от книгата: "Независещият от времето духовен живот"